

[Madsen-Mygdal.]

lem kan bruge disse Udtalelser til Støtte for sit Korps af Lejesvende, saa forærer jeg ham dem og stiller dem til hans Raadighed.

Efter at jeg nu har omtalt nogle af de vigtigste af de Forslag, der *ikke* blev gennemført, vil jeg gerne sige, at ved Siden af alle de mange Regeringsforslag, der saaledes er strandet eller begravet i Folketinget, er der endnu et meget stort Spørgsmaal, Arbejdsløshedsspørgsmaalet eller Beskæftigelsessspørgsmaalet, om hvilket jeg ikke kan sige, at det ogsaa er blevet hængende i Folketinget, af den simple Grund, at det overhovedet ikke er naaet ind i Folketinget.

Det vil erindres, at ved Siden af Forargelsen og Forfærdelsen over den forrige Regerings skammelige Nedskaeringspolitik var det andet store Punkt i Socialdemokratiets Valgagitation Paastanden om, at Venstres Regering intet gjorde for at skaffe Beskæftigelse, afskaffe Arbejdsløsheden, sætte Hjulene i Gang, og hvad det nu alt sammen hed den Gang, men at Socialdemokratiet lige paa en Prik vidste, hvad der i denne Henseende skulde gøres.

Ved et Vælgermøde her i København i Foraaret 1927, efter at den forrige Regering havde fremsat sine Beskæftigelsesforslag, udtalte den nuværende Statsminister, at disse Forslags Gennemførelse vilde betyde forøget Arbejdsløshed, forværret Krise, mere Nød og Elendighed. Selv om vi ved, at den højtærede Statsminister gør det nødigt, kommer han dog vist nu til at indrømme, at hans profetiske Evner svigtede ham ved denne Lejlighed. (*Statsministeren* [Stauning]: Ikke Spor!). Ja, Forslagene blev dog gennemført, men de Følger, den højtærede Statsminister forudsagde, indtraf ikke, der er blevet mindre Arbejdsløshed, mindre Krise, mindre Nød og Elendighed.

Under Behandlingen af den forrige Regerings Forslag om Arbejdsløhedsforsikring i Februar 1927 omtalte den nuværende Statsminister, hvorledes Socialdemokraternes Forslag om offentlige Arbejder vilde skabe „forøget Købeevne, Omsætning og Produktion“, og han føjede til — det staar i Folketingstidende for 1926—27 Sp. 2423, og jeg udbeder mig den højtærede Formands Tilladelse til at citere —:

„Den nuværende Regering“ — altsaa Venstreregeringen — „har i den Henseende vist sin Villie til at forøge Lammelsen: hvad man kan sætte i Staa, sætter man i Staa. Lille Bælts Broen er jo nu skudt ud i meget fjern Fremtid takket være den højtærede Regerings Initiativ

i Sagen, og der er jo ikke Tvivl om, at dette var vel betænkt.“

Dette lille Citat forekommer mig at være ganske interessant i flere Henseender. Det viser som i et Lynglimt de ophøjede Kvalifikationer i moralsk Henseende, der saa aabenbart knyttede sig til Statsministerens og hele Socialdemokratiets Agitationsmetoder før Valget. Man vil her lægge Mærke til den højtærede Statsministers Utaalmodighed, hans ædle Indignation og hans skaanselsløse Afsløring af Modpartens lurvede og bevidst skjulte Hensigter. Men det er ogsaa interessant, at der netop her tales om den Lille Bælts Bro, som før i Tiden, vel at mærke hver Gang Venstre havde Regeringen, indtog Førstepladsen i alle Socialdemokratiets Kongresbeslutninger og Protestresolutioner, og om hvis Beskæftigelsesevne den nuværende Statsminister den Gang havde en saa levende Forstaaelse.

Tror den højtærede Statsminister ikke nu, at det var tids nok, det lykkedes den forrige Regering at faa denne Foranstaltning vedtaget her i Rigsdagen? Jeg tillod mig ved Finanslovens første Behandling at henlede den højtærede Statsministers Opmærksomhed paa den Landsskandale, som Lille Bælts Affæren efterhaanden har udviklet sig til at være, og den højtærede Statsminister svarede den Gang noget i Retning af, at det gjorde ikke saa meget med Hensyn til Beskæftigelsen, for det drejede sig ikke om mere end ca. 200 Mand.

For det første drejer det sig nu formodentlig ved en Bevilling paa ca. 24 Mill. Kr. om Beskæftigelse til mere end 200 Mand; men dertil kommer, at Broen vel ogsaa vil have en vis Betydning, eller betyder den nu ikke noget i trafikmæssig Henseende? Er det nu ganske ligegyldigt for Statsbanerne og Forbindelsen mellem vore Landsdele, hvornaar dette Foretagende bliver paabegyndt, endsige fuldført?

Er Forholdene virkelig blevet saadanne her i Landet under dette Fagforeningsministerium, at Staten staar ganske uden Magt og Indflydelse, naar 200 Mand foretrækker Strejke fremfor Arbejde? Er denne Regering virkelig saa svag og ængstelig overfor Organisationskineseriet, at den intet kan foretage sig i et saadant Tilfælde? Og hvis denne Strejke skal fortsættes, vil Regeringen da fremdeles lade Tiden gaa hen uden i mindste Maade at prøve paa, om Statsmagten dog ikke skulde eje Midler til at gennemføre dette vort største offentlige Arbejde, som Rigsdagen for adskillige Aar tilbage har vedtaget?